

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **P. S.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2024 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w Skierniewicach,
zawartego w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2024 r., II K 59/24,
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.,

postanowił

**uwzględnić wniosek i sprawę przekazać do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w Żyrardowie.
[SOP]**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2024 r., II K 59/24, Sąd Rejonowy w Skierniewicach wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie przedmiotowej sprawy innemu Sądowi równorzędnemu. Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie występują realnie okoliczności stwarzające uzasadnione przekonanie o braku warunków do jej obiektywnego rozpoznania przez Sąd właściwy miejscowo, bowiem wniosek o warunkowe umorzenie postępowania został skierowany przeciwko P.S., który jest [...] w Sądzie Rejonowym w Skierniewicach. We wniosku podkreślono, że zatrudnienie P.S. w Sądzie właściwym do rozpoznania sprawy łączy się z utrzymywaniem przez niego

kontaktów z sędziami orzekającymi w tym Sądzie, a Sąd Rejonowy w Skierniewicach jest małą jednostką i środowisko lokalne może znać lub chociażby kojarzyć osoby pracujące w sądzie. W ocenie Sądu Rejonowego prowadzenie sprawy w takich warunkach może wzbudzić w opinii społecznej wątpliwości co do tego, że wydane rozstrzygnięcie nie było wolne od pozaprocesowych wpływów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest zasadny.

Jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie, zewnętrzny wizerunek funkcjonowania sądów wymaga, aby unikać wszelkich sytuacji mogących stwarzać zagrożenie formułowania racjonalnych opinii, że nie tylko względy merytoryczne decydują o sposobie rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2013 r., II KO 23/13; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 41/18). Toteż należy uwzględnić wniosek złożony w trybie art. 37 k.p.k., jeżeli zachodzą uzasadnione podejrzenia, że postronny, ale i obiektywny obserwator określonego postępowania sądowego mógłby powziąć wątpliwości co do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny w sądzie właściwym do rozpoznania sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2021 r., IV KO 33/21).

Układ procesowy zaistniały w tej sprawie, gdy stroną postępowania – osobą, w stosunku do której skierowano wniosek o warunkowe umorzenie postępowania - jest informatyk zatrudniony w Sądzie właściwym, uzasadnia przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. W orzecznictwie trafnie wskazuje się, że jeżeli stroną procesu jest pracownik sądu, a więc osoba, która ma ciągły bliski zawodowy, a niekiedy także osobisty kontakt z sędziami, to ten sąd nie powinien orzekać w sprawie. Stanowi to przejaw dbałości o dobro wymiaru sprawiedliwości, jakim jest z jednej strony efektywność postępowania (m.in. przeciwdziałanie multiplikowaniu potencjalnych wniosków o wyłączenie sędziego) oraz wizerunek sądu jako organu niezależnego, w którym orzekają niezawisli sędziowie, co do których nie można czynić zarzutu, iż w swojej służbie kierują się pozamerytorycznymi kryteriami (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 grudnia 2023 r., II KO 149/23; z dnia 28 lutego 2024 r., IV KO 7/24)

Podsumowując, rozpoznanie sprawy zainicjowanej wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania wobec P.S. należało przekazać innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. Ze względu na niewielką odległość od Sądu pierwotnie właściwego, sprawa została przekazana do rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Żyrardowie.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[PGW]

[ał]